

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORN VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 17. JANUARJA 1941.

ŠTEV. 19.

ČAS NAS KLIČE

Letošnje šolsko leto slovenski katoliški dijaki še bolj študiramo katoliški socialni nauk. Sodobna katoliška mladina posveča socialnemu študiju še vedno premalo pozornosti. Katoliški dijaki moramo poznati vse resnične potrebe malega človeka, zlasti delavca, da se bomo znali boriti za pravice, ki mu kot poštenemu sodelavcu človeške družbe gredo.

DESETLETNICA OKROŽNICE QUADRAGESIMO ANNO

15. maja 1941. poteče deset let, kar je izšla veličastna okrožnica Quadragesimo anno: obletnica, vredna proslave!

S socialnim študijem se pač najbolje pripravljamo, da bomo dostojno proslavili desetletnico svetovne zgodovinske okrožnice svetega očeta Pija XI. Quadragesimo anno, s tem pa obenem seveda petdesetletnico temeljne socialne okrožnice papeža Leona XIII.: Rerum novarum. Slovensni jubilej, ki bo 15. maja letos, ne sme iti neopažen mimo nas. Vsak zavedni slovenski katoliški dijak naj bi zato preštudiral okrožnico Quadragesimo anno, saj jo ima v tako odlični izdaji z Ušeničnikovim komentarjem v Naši poti.

USPEHI PRIHAJAJO

Uspehi papeških socialnih okrožnic niso kričeči, pač pa so te okrožnice povsod utrdile in odločno pokazale, kakšna so načela pravice in ljubezni v socialnem življenju. Po okrožnici Rerum novarum so se pričeli katoličani prizadevati za pravice delavstva z vso požrtvovalnostjo svojih sil. Koliko smo prav slovenski katoličani z dr. J. E. Krekom na čelu napravili za socialno obnovo prav na pobudo in po smernicah okrožnic papeža Leona XIII.! Ne le, da so se ustanovile katoliške delavske organizacije in da so naše zadrage rešile slovenske vasi pred oderuhi,

prisvojili smo si tudi zmagoviti nauk kot močno orožje proti tudi k nam prodirajočemu komunizmu. Prav tako kakor okrožnica Rerum novarum bo tudi okrožnica Quadragesimo anno imela velike uspehe. Vsi katoličani se danes zavedamo, da je treba ustanoviti korporacije in delavcem dati družinske plače, zavedamo se pa tudi, da vsa obnova socialnega reda ne bo pomagala, če ne bo npravne obnove, ki jo more izvesti samo Cerkev, in to pred vsem s Katoliško akcijo, kot to izrecno uči sv. oče Pij XI.

KRŠČANSKE IDEJE NE NASTOJAJO HRUPNO

Seveda krščanske ideje ne delujejo hrupno kakor demagoške ideje sodobnih kričarjev, papeževih besed ne spremlja vreščanje vpitje senzacij željnih ljudi. Nauk Kristusove Cerkve seje počasi, a vztrajno načela socialne pravice in ljubezni. Krščanstvo ne rešuje sodobnih krivic s silo, kakor ni odpravilo suženjstva s krvavo revolucijo, ampak uči resnico — in prav to je tista mogočna sila, ki spreminja obličje sveta.

PRIPRAVIMO SE!

Živimo v dobi, ko se ruši stari družabni red in ko nova gibanja hočejo ustvariti nov socialni red, ne da bi se ozirala na krščanske resnice. V povojni dobi se bo na vsak način gradil nov red. In ta red ne bo temeljil na krščanstvu, če ga ne bo znala ustvarjati katoliška mladina. Brez bojzani lahko zremo v novo dobo, če bo dovolj ljudi, ki bodo imeli katoliške pojme o graditvi novega reda. Toda gorje katoličanom, če ne bodo poslušali besede sv. očeta, gorje vsemu človeštvu, če bo novi red nekrščanski, zakaj osnovne človekove pravice se v njem — to že lahko naprej vemo — ne bodo upoštevale!

»Blažljivo je stopati v novi vek ob zarji Leona XIII. Beli dan se snuje. Mi pa se zavedamo, da smo nepremagljivi, dokler ostanemo odkrito načelni in dosledni na svojem temelju.« Tako je zapisal dr. J. E. Krek ob desetletnici okrožnice Rerum novarum. (Katoliški obzornik V. 1901.)

Danes živimo v velikih časih in tudi danes, ob desetletnici Quadragesimo anno, lahko ponavljamo iste misli. Zmagali bomo, če bomo odkrito načelni pri ustvarjanju novega reda.

Tudi danes je lepo stopati v dobo, ko se bo ustvarjal novi red ob zarji Pijevih okrožnic. Čas nas kliče, pripravimo se!

Hrvatski metropolit dijaški Katoliški akciji O KATOLIŠKI BORBenosti

Na kongresu hrvatske dijaške KA, ki se je pred nedavnim vršil v Virju, je hrv. metropolit dr. Alojzij Stepinac v svojem govoru o katoliški borbenosti izjavil sledeče:

BREZKOMPROMISNA BORBA PROTI ZLU

Dvoboj med dobrim in zlim, med duhom in nasiljem je bil od nekdaj znak Kristusove Cerkve, ki je predstavnica dobrega. Zato se mora vsak od vas, ki želi biti vreden sin katoliške Cerkve, pripraviti na borbo. »Militia est vita hominis super terram! Vojska je človeško življenje na zemlji!« Tako je zaklical že pravičnik Job. Duhovni boj med dobrim in zlim ne pozna nikakega premirja. Vaša Cerkev vam ni brez vzroka podelila zakramenta sv. blizne, zakramenta potrjenja.

BODITE JUNAKI VERE!

Ko so v starih časih ljudje kraljevali, so jih oblekli najprej v kraljevsko obleko kot znak njihovega kraljevskega dostojanstva. Dali so jim v roke meč v znak, naj bodo vedno pripravljeni na obrambo resnice in pravice. Tudi vi ste kraljevski otroci. Ne otroci zemeljskega kralja, ki je umrljiv, kot vsi drugi ljudje, ampak otroci »kralja vekov« (I. Tim. 1, 17), kateremu vse živi, ker ste vsi sinovi božji po veri v Jezusa Kristusa! (Gal. 3, 26). Tudi vas je sv. Cerkev oblekla ob krstu v kraljevsko obleko milosti božje. Dala vam je meč v dlan za obrambo resnice in pravice božje, ko vam je po ustih škofa pri sv. blizni dejala: »Zaznamujem te z znamenjem sv. križa in potrjujem te s krizmo odrešenja v imenu Očeta in Sina in svetega Duha.« Po tem zakramentu ste prejeli milost Boga svetega Duha, da morete svojo vero javno izpovedati in po njej živeti. A življenje po veri zahteva muke in trpljenja, življenje po veri je borba.

ZGODOVINA KATOLICIZMA JE POLNA BORBE

Zgodovina Cerkve in njena skušnjava stoletij uči, da mora kristjan in katoličan z dveh strani pričakovati

trpljenje in muke. Na eni strani nasilje, ki ga diktira pokvarjena volja, ki se ne straši niti najokrutnejših sredstev, da uresniči svoje cilje, na drugi strani pa zahrbtna rovarjenja in smešenja, ki morejo biti ponekod nevarnejša od nasilja. V tem je svet, kot pravi sv. Avguštin, sličen svojemu očetu hudiču, ki je v isti mah »leo propter aper-tam iram et serpens propter occultas insidias; lev zaradi odkrite divjosti in kača zaradi prikritih zvijač.« (Tract. 10, In Joh.) Kjer le more, hoče uničiti kristjane z ognjem in mečem. Zgodovina Cerkve božje uči, da je imela priliko gotovo v vseh deželah poskusiti, kaj pomenijo krvava preganjanja. Tisoči kristjanov so padli pod udarci mečev, ker niso hoteli zatajiti Boga. Tisoči so bili potopljeni, tisoči nasajeni na kol, raztrgani od divjih zverj, živi sežgani in postreljeni. Morda se vam zdi odveč, da vam to govorim. Toda mi nimamo, sedeč po izkušnjah drugih katoliških dežel, prav nikakih jamstev, da se kaj podobnega ne bi več pripetilo. Saj še nismo pozabili krvoločev onih zločincev, ki so pod firmo internacionalnega komunizma izvršili v nekih deželah Evrope dela, zaradi katerih bodo od sramu zardevali bodoči rodovi, ko se bodo spomnili, kako globoko je padel človek, ki je obdarjen z razumom.

Tudi nismo še pozabili, koliko blata in druge grdobije se je metalo poslednja leta na našo vero in Cerkev tudi pri nas. Tukaj je zlasti igrala važno vlogo masonska mafija.

Zadosti je bilo, da se je komu prilepil žig »klerikalca« na čelo, pa so mu bila čisto zaprta vsa vrata do višjih mest. A ta ubogi »klerikalca« nima druge krivde kot to, da dnevno ne preklinja Boga, da gre v nedeljo k maši in se morda upa javno na ulici prekrizati ali prečitati katoliški časopis. To je zadošten crimen, da ne sme do raznih javnih služb in tako se danes izpolnjuje besede sv. pisma: »Timens Deum despiciatur ab eo, qui infami graditur via! Kdor se Boga boji, tega prezira oni, ki gre po nesramni poti.« (Prov. 14, 2).

GLEJTE KVIŠKU!

Vse to, katoliška dijaška mladina, more narediti iz človeka in slabica strahopetca in od strahopetca izdajalca Boga, Cerkve in domovine.

Vztrajno in moško prenašajte vse to in ne dajte se zvesti, to pomeni najvišje junaštvo na bojnem polju.

Ko je nekega mladega mornarja visoko na jamboru začela prijemati vrtočlavo, ko je gledal z višine silne valove in vihar, mu je zaklical kapitan: »Glejte kvišku! Kvišku glejte!« Tudi jaz vam kličem: »Glejte kvišku!« Naj vas ne plaše nikdar nizki izpadi pokvarjenih ljudi, pa če hočete tudi cele družbe! Usmerite svoj pogled k Bogu, »ki biva v nebesih« (Ps. 2, 4) in ki bo vse te porogljivce »razbil kot lončarjev lonce« (Ps. 2, 9), če bodo vztrajali v hudobiji.

Kristjan in katoličan mora biti vedno pripravljen na borbo in v ponizanju in v sramoti križa gledati svojo največjo slavo, govoreč z apostolom Pavlom: »Mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi! A jaz naj se ne hvalim z ničemer drugim razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa!« (Gal. 6, 14.) To naj bo naša slava, ker se samo preko Golgote pride do vstajenja!

POLOM »LJUDSKE FRONTE« V ČILEJU

Listi so te dni prinesli novico, da je v čilski »ljudski fronti« prišlo do razpada. Ker ni vodstvo »ljudske fronte« dovolilo, da se iz fronte izključijo komunisti, je socialistična stranka izjavila, da ne more več ostati v sklopu strank »ljudske fronte«, ker je ta »okužena s komunizmom«.

S to odločitvijo čilske socialistične stranke je propadla ena zadnjih ljudskih front na svetu. Če bo končno še »Delavska pravica« spoznala, da so »ljudske« in razne druge »enotne fronte« »okužene s komunizmom«, bomo lahko slavili popoln polom »ljudskih front« na vsem svetu.

OB 70-LETNICI VATIKANSKEGA KONCILIA

20. oktobra 1940. je minilo 70 let, ko je papež Pij IX. prekinil vesoljni vatikanski cerkveni zbor z obljubo, »da se bo nadaljeval, ko bodo nastopili boljši in primernejši časi.« Medtem se je že marsikaj spremenilo: udeleženci so pomrli in vznemirjenje, ki se je takrat polastilo katoliških krogov, se je zdavnaj poleglo. Nam ostane le še vprašanje, ali je imel ta koncil kaj uspeha in v čem je njegov pomen.

Zgodovinski pomen tega vesoljnega zbora je v tem, da so bile obsojene takrat moderne zmote, ki so pretresale tako zasebno kakor javno življenje: liberalizem, agnosticizem in brezsrčni subjektivizem.

NAJVIDNEJŠE DELO KONCILIA

Trajen pomen pa si je pridobil koncil s tem, da je proglasil dogmo o papeški nezmotljivosti. Dandanes mnogi enačijo koncil s proglasitvijo te verske resnice. V resnici pa škofje niso obravnavali samo te dogme, ampak so se pečali tudi z drugimi verskimi problemi, saj je bil po papeževih besedah namen koncila, »da obvaruje Cerkev številnih nevarnosti in zmešnjav današnjega časa.«

TEMELJITA PRIPRAVA

Papež Pij IX. je koncil dobro pripravil. Že pet let pred sklicanjem je poslal škofom vprašanja, kaj želijo, da bi se na koncilu obravnavalo, obenem pa določil komisije teologov, ki naj bi pripravile vse potrebno.

VESOLJNOST KONCILIA

Tudi to pot se je katoliška Cerkev zavedala, da je ena sveta (una sancta), da je vesoljna. Zato je papež povabil tudi protestante, anglikance in pravoslavne. Prišli pa so le anglikanci, in sicer voditelj ritualistov Pusey. Grško-katoliške cerkve so bile številno zastopane, sploh je bil odziv zelo velik: prišlo je nad 700 škofov, med njimi možje, ki še danes uživajo ugled, kakor kardinal Manning, učenjak Hefele, socialna delavca Dupanloup in Ketteler, Strossmayer i. dr.

OBSODBA MODERNIH ZMOT

Najprej je koncil obsodil moderne zmote: filozofski materia-

lizem, panteizem in liberalizem tako v zasebnem kakor v javnem življenju v posebni konstituciji: De fide catholica (o katoliški veri). V tem oziru se je vatikanski koncil ujel s Silabom (Syllabus), ki je izšel šest let prej in vsebuje obsodbo takratnih modernih zmot. Zgodovina je dala tej obsodbi prav, kajti kaj kmalu se je pokazalo, da je družabno življenje nemogoče po načelih, ki jih propagirajo individualizem in liberalizem.

VPRAŠANJE NEZMOTLJIVOSTI STOPI V OSPREDJE

Nadaljna naloga zborovalcev je bila, da so določili odnos, naloge, pravice in dolžnosti, ki jih ima cerkev do človeštva in države. Toda kmalu je vsa ta vprašanja postavilo v ozadje vprašanje, ali naj se papeževa nezmotljivost razglasi ali ne. Povdariti moramo, da so trditve, kakor da so škofje, ki so se protivili temu razglasu, bili ovirani v svoji svobodi, neresnične. Razširili so jih pač tisti, ki skušajo vedno najti na Cerкви kaj slabega in to potem uporabiti v svoje zle name-ne.

ODPOR

Članek v jezuitski reviji »Civitas cattolica« z 6. II. 1869. je dal slutiti, da bo koncil kratek in da bo tudi ta dogma enodušno sprejeta. Vendar pa se to ni zgodilo. Nasprotno: med teološkimi in laičnimi krogi je završalo in začelo se se pisati polemike za in proti. Vzrok teh različnih mnenj je bil pač v tem, da mnogi tega vprašanja natančno sploh niso poznali, mnogi pa so hoteli iz tega kovati kapital v borbi proti katoliški Cerкви. Ta tabor se je tudi povzpela do čudovitih trditev: da hočejo papeža pobožanstviti, da nihče ne bo smel samostojno misliti, da bo papež odslej diktiral vse versko, kulturno in politično delovanje itd.

TRIJE POMISLEKI

Pošteni in resno misleči nasprotniki papeževe nezmotljivosti pa so nastopali proti tej dogmi iz treh razlogov.

Eni so bili mnenja, da čas ni primeren, ker je že itak toliko zmot in zmešnjav in se je bilo

bati s proglasitvijo te resnice še hujših. Takega mnenja je bil n. pr. sloveči zgodovinar Janez Jannsen. On je Cerкви napovedal katastrofo, če bo na tej resnici vztrajala. Enakega mnenja je bil kardinal Newmann.

Zopet drugi so menili, da bo nastala med katoliško Cerkvijo in razkolniki s proglasitvijo te dogme še večja vrzel, oziroma da bo zopet zazajal prepad med Cerkvijo in kulturo, ki so ga nekateri, pa dostikrat ne najbolj posrečeno, skušali odstraniti. Takega mnenja so bili zlasti nemški, avstrijski, ogrski in francoski škofje.

Zopet tretji pa so mislili, da dogma nima podlage v cerkveni tradiciji. Takega mnenja so bili n. pr. Hefele in naš Strossmayer. Danes vemo, da je bilo njih mnenje zmotno, ker ni potrebno, da bi bile vse verske resnice takoj od prvih stoletij jasne; zadostuje le, da jih že znane verske resnice vsebujejo, kakor n. pr. seme bo- doče drevo.

STRNJENA VEČINA

Strnjeno za papeško nezmotljivost pa so nastopali italijanski, španski, irski, belgijski in južno-ameriški škofje s kardinalom Manningom na čelu. Tako ena kakor druga stran je izdajala brošure in vodila včas kar ostre debate po listih in revijah. Škofje, ki so pripadali manjšini, so tvorili eno tretjino zborovalcev in se posluževali vseh dovoljenih sredstev. To je zadosten dokaz proti onim, ki bi tako radi vtisnili temu koncilu pečat nesvobode.

NEKAJ PREDZGODOVINE

Vprašanje papeške nezmotljivosti so v pozitivnem smislu utemeljili že teologi 12. in 13. stoletja. Na tridentinskem cerkvenem zboru iz taktičnih razlogov o tem niso razpravljali. Toda že v 19. stoletju sta v Franciji de Maistre in Lamennais odločno zagovarjala papežovo nezmotljivost. Njune trditve so dobile sijajno potrdilo l. 1854, ko je papež Pij IX. brez predhodnega sklicanja koncila proglasil dogmo o brezmadežnem spočetju Device Marije. Ob tej priliki je katoliški svet že praktično priznal dogmo o papeški nezmotljivosti.

Lav na atakih

Ko je bila končno nova dogma proglašena, je manjšina pokazala, da v resnici zna ceniti avtoriteto. Sprejela je proglasitev voljno, brez upora, kakor se spodobi vdanim sinovom katoliške Cerkve. Jannsen, ki je preje imel živahne pomisleke in je z nevoljo sprejel vabilo na koncil, je leto nato zapisal te-le besede: »Nič ni bolj veselega, kakor dejstvo, da škofje manjšine nismo uspeli, četudi smo dobro mislili. Jaz sem bil preje sicer drugačnega mnenja, a dogodki so me poučili, da nisem imel prav.«

USPEH ZBORA

Vatikanski koncil sicer ni izpolnil vseh pričakovanj, ki so ga vani stavili papež in škofje, toda krivda ni na Cerkvi. Ona je storila vse, kar je mogla, da bi moderne zmote zatrla, a ni našla več razumevanja v nekaj katoliških deželah, ker so se razkristjanile.

Še manj pa so se izpolnile skrbi nekaterih škofov, češ, da bo koncil Cerkev privedel v katastrofo. Starokatolicizem, ki so ga nekateri uporni nemški škofje ustanovili kot odgovor na razglasitev nove verske resnice, ni nikjer dosegel večjega vpliva, niti v Nemčiji ne, kjer se je bilo tega še najbolj bati.

Če torej motrimo koncil kot celoto, moramo reči, da je mnogo dosegel, a da je hotel še več doseči. Bilo je v načrtu, da bi kardinalski kolegij postal še bolj mednarodni, da bi se koncili vršili bolj pogosto in da bi se pri božji službi molilo čim več v narodnem jeziku. Vse to je ostalo neizvršeno, ker je italijanska vojska vdrla v mesto; vendar so marsikaterega od teh načrtov poznejši papeži obudili v življenje.

Kar pa je koncil dosegel, je za Cerkev trajnega pomena: najtesnejša zveza vsega katoliškega sveta z glavo Cerkve je postala dejstvo in nevarnost novih zmot je bila s proglasitvijo papeške nezmotljivosti otežkočena, ker je odslej za vsakega dobrega katoličana jasno načelo: Roma locuta, causa finita.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Grobje - Domžale (A. Trontelj).

Haraguro poslancu z vso gotovostjo razlaga, da ni podložen hicenskemu sodišču. Če ga dajmijo obtožuje, naj se obrne na Jamaguči.

Toda Kenboka mu ugovarja:

»Obtožen si v Hicnu in jaz imam kot samuraj dolžnost, da se ta ukaz izvede. Sicer si pa moj ujetnik. Zato zahtevam, da slovesno prisežeš, da ne boš pobegnil in se ne boš odtegnil hicenskemu sodišču.«

»Ne bom prisegel in ne bom obljubil!«

»Dobro, potem si sam odgovoren za to, kar moram storiti. Odslej te bomo smatrali za navadnega ujetnika. Vzeli ti bomo meče. Samo bodalo lahko obdržiš. Veš, za kaj služi. Sobo, ki ti jo bom namenil, ne smeš zapustiti. Dva oborožena vojaka bosta tam. Njima lahko sporočiš svoje želje.«

Tedaj poploska z rokami in naroči vstopivšemu slugi:

»Vzemite Haraguro orožje! Dva vojaka naj prideta!«

Nerad da ronin svoje meče, ko uvidi, da se poslanec niti malo ne zavzema zanj. Vojaka vstopita.

»Odpeljita ujetnika! Predajam ga vama in vidva mi jamčita s svojim življenjem, da ne pobegne.«

Haraguro odide z vojakoma in zadnji pogled, ki ga privošči ravnodušnemu Kenboki, ni posebno priazen. Kenboka pa uvidi, kako zelo mora paziti na tega človeka.

Kajcoku se vsede k poslancu iz Sage, ki seveda zavzema stališče svojega rojaka. Mirno je dopustil, da so Haraguro odvedli. Toda ko mu kajcoku odkloni takojšnjo prepustitev duhovnika, se vendar zamisli.

»Imam naročilo, da izročitev z vojaštvom izsilim.«

»Tvoji vojaki so vendar končno brez moči!«

To poslanec uvidi. Toda Kenboka je vendar voljan, da še vprašata dajmija, da uredita Haragurovo zadevo in prosita za nova navodila. Zmehnila sta se, da bosta pisala oba skupaj.

Poslanca in njegove spremljevalce Kenboka knežje pogosti. Iz Sage pričakuje najboljših novic. Toda v sporočilu zopet dajmijo zahteva isto: Haraguro in padre-sama naj se v zanesljivem spremstvu prepeljeta v Sago. Denarja ne more poslati, dokler se stvari ne uredi. Svobodno vrnitev, kakor jo je zahteval Kenboka, ne more dopustiti, ker omejuje njegovo svobodo obsojanja.

Zaman išče Kenboka izhod. Poslanec razlaga dajmijevo ravnanje s tem, da hoče preprečiti spor z Jamagučijem in v resnici ne bo ničesar ukrenil zoper Kenboko. Toda slednji je postal nezaupen. Morda si hoče dajmijo prilastiti njegovo bogastvo. Odloči se pa vendar, da bo ubogal na prvi del povelja in ujetnike poslal v Sago. Sam pa namerava priti pozneje z velikim spremstvom vojakov.

Toda tudi ti načrti so padli v vodo.

Naslednjega jutra je kajcoku sporočil padre-sami, naj bo prihodnjega dne pripravljen za potovanje v Sago.

Akira pa je že dolgo snoval načrte za beg. Malo ponosen je postal na prvi beg, ki se mu je posrečil. In čim dalj je bil tu, tem bolj je mislil nanj. Bil je že v naprej prepričan, da se bo stvar srečno dokončala.

Bil je navzoč, ko je Kenboka sporočil svojo odločitev in je na njegovo vprašanje odgovoril: »Šel bom s padre-samo!« Pri tem si je premetenec pač še nekaj mislil zraven, kar si Kenboka pri teh besedah ni mogel misliti.

Akira je padre-samu že vse razložil in ta je bil zadovoljen, če bi videl, da so dani pogoji za uspeh.

Zgodilo se je, da sta ga nekega dne poklicala dva vojaka in mu rekla, da bosta danes stražila pri duhovniku. Akira se ni prav nič začudil, kajti videl je pri vratih vedno menjajoče se može, ki so bili skoraj vsi prijazni z njim. Vprašala sta ga, če bi lahko govorila z duhovnikom. To je bilo namreč prepovedano. Kenboka se je bal, da bi na ta način padre-sama dobil priliko za beg. Vprašala sta ga dalje, če ju bo padre-sama izdal. To je Akira z vso gotovostjo zanikal. Hotela sta tudi vedeti, če bo znal molčati. Odgovoril jima je malo užaljeno, da še nikdar ni čeval in da ni nikakoli deklica. Tedaj sta mu odkrila, da sta kristjana, da tega sicer ne kažeta in nihče za to ne ve. Zbežala sta iz Urakamija pri Nagasakiju, ko so ju hoteli križati, dobila sta tukaj službo in sta čisto zadovoljna. Založilo ju je samo, da nista videla duhovnika. Zato hočeta končno k padre-sami in bi se rada spovedala.

Veselo priteče Akira k duhovniku in mu pošepeta:

»Padre-sama, nekaj sem našel!«

»Kaj pa, moj mali?«

»Dva kristjana sem našel. Prišla bosta drevi na stražo in bi se rada spovedala.«

(Dalje prihodnjič.)